

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

26 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componentă:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători - Cobzac Elena și Țurcan Anatolie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul inculpatului, Ludmila Bîrcă, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2017 în cauza penală privindu-l pe

Nazarco Igor *****

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță : 02.06.2017 - 12.07.2017;
2. Instanța de apel: 24.08.2017 - 15.11.2017;
3. Instanța de recurs: 23.07.2018 - 26.09.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul central din 12 iulie 2017, Nazarco Igor a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.320/1 Cod penal la închisoare pe un termen de 1 an și 6 luni cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

1.1 Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364/1 Cod de procedură penală, a constatat că Nazarco Igor, la data de 18 aprilie 2017, ora 19.08, conștientizând caracterul ilicit al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind survenirea acestor urmări, intenționat, încălcând măsurile de protecție, stabilite în ordonanță de protecție din 15 martie 2017, emisă de Judecătoria Chișinău, sediul central, în privința victimei Nazarco Zinaida, a intrat în scara blocului locativ de pe *****, mun.Chișinău, și ridicându-se la etajul 9, s-a apropiat de ușa de intrare în apartamentul nr.*, în care domiciliază victima, și a început a bate cu pumnii și picioarele în ușa, deformând-o. În continuare, cu ajutorul unui obiect dur, ascuțit, a deteriorat suprafața ușii, deteriorând totodată și mânerul, și în rezultatul intervenției vecinilor, care au solicitat intervenția poliției, a părăsit fața locului.

Tot el, continuând acțiunile sale ilicite, la 04 mai 2017, observând-o pe Nazarco Zinaida în stradă, în sectorul Botanica, mun.Chișinău, s-a apropiat de aceasta, a înjurat-o, ulterior, în aceeași zi, seară, a intrat din nou în scara blocului

locativ de pe *****, a început a striga cuvinte necenzurate în adresa lui Nazarco Zinaida, amenințând-o cu răfuială fizică, intenționat încălcând măsurile de protecție, stabilite prin ordonanța de protecție din 15 martie 2017, și anume: să stea departe de locul aflării lui Nazarco Zinaida (*la o distanță nu mai puțin de 100m.*), să părăsească locuința comună, să nu contacteze prin telefon, corespondență poștală sau în orice alt mod victima Nazarco Zinaida, precum și de a nu comite acte de violență în privința victimei Nazarco Zinaida.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art.320/1 Cod penal, ca neexecutarea intenționată a măsurilor de protecție stabilite de instanță de judecată în ordonanța de protecția a victimei violenței în familie.

2. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul inculpatului, care a solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Nazarco Igor să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 110 ore.

2.1. În argumentarea apelului declarat, avocatul a invocat faptul că pedeapsa aplicată inculpatului sub formă de închisoare este ilegală, neîntemeiată și neproportională, față de circumstanțele individuale ale cauzei penale. Consideră că argumentele instanței de judecată la numirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 1 ani și 6 luni, sunt contrare principiilor generale și criteriilor ce stau la baza individualizării pedepsei potrivit art.75-78 Cod penal, or, în privința inculpatului s-au constatat circumstanțe atenuante ca căința sinceră și contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, iar circumstanțele agravante nu s-au stabilit, însă, instanța de judecată a stabilit termenul de închisoare mai aproape de limita maximă, contrar art.78 Cod penal;

-aplicarea pedepsei maxime prevăzută la articolul corespunzător din Partea specială a Codului penal, poate avea loc doar în cazul în care există circumstanțe agravante, iar în cazul existenței circumstanțelor atenuante coborârea pedepsei până la minimumul prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a Codului penal ar fi obligatorie;

-inculpatul a conștientizat pe deplin caracterul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, și-a tras concluziile respective, a cerut scuze și iertare față de mama lui, a încălcat pentru prima dată măsurile de protecție stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei, ceea ce denotă că această încălcare poartă un caracter unitar și nu unul sistematic;

-pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității va influența pozitiv asupra corectării și reeducării vinovatului, se va atinge scopul pedepsei penale prevăzut de art.61 Cod penal.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2017, apelul declarat a fost respins ca nefondat.

3.1. În motivarea deciziei, instanța de apel a reținut că, concluzia instanței de fond la capitolul numirii pedepsei, este corespunzătoare stării de fapt și de drept, fiind întemeiată din punct de vedere al principiilor stabilirii pedepsei penale. Instanța de fond a respectat prevederile art.96, 385 alin.(1) și art.394 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală. Potrivit criteriilor generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art.75 alin.(1) Cod penal, instanța de fond a stabilit pedeapsa

echitabilă în limitele fixate de norma art.320/1 Cod penal, care prevede pedeapsa în formă de muncă neremunerată în folosul comunității de la 160 la 200 de ore sau cu închisoare de până la 3 ani.

Instanța de apel a conchis, că instanța de fond, în conformitate cu principiul individualizării pedepsei penale prevăzut de art.7 și în coroborare cu art.75 alin.(1) Cod penal, a aplicat pedeapsa inculpatului Nazarco Igor, luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. La acest capitol, instanța de apel a constatat că lipsesc careva împrejurări care ar genera aplicarea față de inculpat a unei pedepsei mai blânde, or, infracțiunea comisă de către inculpat se califică ca fiind una mai puțin gravă, totodată a fost reținut și scopul comiterii infracțiunii date, fiind unul de aplicarea violenței fizice în scopul de răzbunare.

Instanța de apel a stabilit, că nu poate fi aplicată față de inculpat o pedeapsă mai blândă, reieșind din faptul că acesta anterior a fost condamnat de multiple ori, și cu toate că antecedentul penal este stins, inculpatul concluzia de rigoare nu a tras-o și nu a conștientizat pericolul real al infracțiunii comise. Circumstanța reținută drept atenuantă – căința sinceră, nu poate influența într-un mod esențial la numirea pedepsei și nu generează aplicarea unei pedepse mai blânde sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, or această pedeapsă este inoportună și nu va duce la atingerea scopului legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului.

De asemenea, instanța de apel a conchis, că instanța de fond corect a redus o treime din limitele de pedeapsă, ținând cont de prevederile art.364/1 alin.(8) Cod procedură penală, iar concluzia instanței de fond privind aplicarea față de inculpat a unei pedepse sub formă de închisoare, având în vedere ansamblul de circumstanțe constatate, a fost una echitabilă.

Totodată, instanța de apel a menționat că, afirmațiile apărării precum că în cazul existenței circumstanțelor atenuante coborârea pedepsei până la minimul prevăzut de articolul de condamnare respectiv- sunt neîntemeiate, or, ținând cont de faptul că inculpatul anterior a fost condamnat de mai multe ori, fiind aplicate alte categorii de pedeapsă neprivative de libertate, concluziile de rigoare nu le-a făcut. Iar faptul că inculpatul se află la evidența medicului narcolog, a fost tras la răspundere contravențională, circumstanțe care exclud în viziunea instanței de apel posibilitatea aplicării unei sancțiuni neprivative de libertate.

4. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul inculpatului, care, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct.10 Cod procedură penală, solicită casarea parțială a acesteia în partea ce ține de aplicarea pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea a unei hotărâri noi în partea dată, prin care lui Nazarco Igor, să-i fie stabilită o pedeapsă penală sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității sau să-i fie stabilită o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării pedepsei în baza art.90 Cod penal, pe motiv că instanțele de judecată nu au individualizat pedeapsa potrivit prevederilor art.75 Cod penal și

a practicii judiciare; - nu s-a ținut cont, la stabilirea categoriei și a măsurii de pedeapsă inculpatului, de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, și anume: de caracterul prejudiciabil al infracțiunii, de personalitatea inculpatului, de influența pedepsei asupra corectării și reeducării lui, de comportamentul inculpatului de până la și după comiterea infracțiunii, de recunoașterea vinovăției și contribuirea activă la investigarea cazului, de examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale, de caracterizarea pozitivă la locul de trai; -de solicitarea acestuia de aplicare a pedepsei sub formă de munca neremunerată în folosul comunității, însă instanțele de judecată nu au ținut cont de această solicitare; - consideră că în speța dată sunt aplicabile prevederile art.90 Cod penal.

5. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța a aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale

Analizând temeiul dat în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului.

Concomitent, Colegiul reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor acestuia, și critică hotărârea instanței de apel numai referitor la pedeapsa aplicată.

Instanța de recurs consideră că motivele invocate de recurent la acest capitol sunt lipsite de temei legal.

Astfel, Colegiul penal relevă că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de

evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

În context, Colegiul penal reține că recurentul invocă, precum că la stabilirea pedepsei, instanța de apel nu a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, și anume: de caracterul prejudiciabil al infracțiunii, de personalitatea inculpatului, de influența pedepsei asupra corectării și reeducării lui, de comportamentul inculpatului de până la și după comiterea infracțiunii, de recunoașterea vinovăției și contribuirea activă la investigarea cazului, de examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale, de caracterizarea pozitivă la locul de trai.

Subsecvent celor expuse, instanța de recurs reține că, instanțele de fond au dat deplină eficiență prevederilor art.7, 61 și 75 Cod penal, ținând cont de următoarele circumstanțe: de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor mai puțin grave; de scopul comiterii infracțiunii date fiind unul de aplicarea violenței fizice; de persoana inculpatului, care anterior a fost condamnat de multiple ori, ultima dată fiind condamnat prin sentința Judecătorei Botanica, mun.Chișinău din 29.07.2011, în baza art.217 alin.(2) lit.a) Cod penal, la pedeapsă de 150 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, și cu toate că antecedentul penal este stins, concluzia de rigoare nu a tras-o; inculpatul fiind la evidența medicului narcolog cu diagnoza „consecințele organicității cerebrale cu sindrom psihopatoid, narcomanie”; de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea; că și-a recunoscut vina și s-a căit sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată; anterior a fost sancționat pentru comiterea contravențiilor; precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului și corect au conchis că corijarea acestuia poate avea loc doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate, iar aplicarea art.90 Cod penal, nu va duce la atingerea scopului sus-menționat.

În acest sens, Colegiul menționează că, reieșind din textul deciziei instanței de apel, contrar celor afirmate de recurent, circumstanțele la care se face referire, au fost luate în considerare de instanța la numirea pedepsei și astfel argumentele invocate de către recurent nu pot fi acceptate pentru casarea hotărârii judecătorești.

Totodată, privitor la argumentul recurentului privind numirea pedepsei sub forma de muncă neremunerată în folosul comunității sau suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, Colegiul penal relevă că, legiuitorul acordă dreptul instanței, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, de a decide de la caz la caz, posibilitatea aplicării pedepsei vinovatului cu amendă, cu închisoarea sau cu suspendarea condiționată a executării ei și nicidecum nu o obligă în acest sens. În speță, rezultă că instanțele de fond, reieșind din circumstanțele sus menționate, folosindu-se de marja de apreciere acordată de legiuitor, au considerat rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa stabilită, motivându-și soluția adoptată, indicând din care motive au ajuns la concluzia potrivit căreia, corijarea și reeducarea acestuia este posibilă doar cu aplicarea pedepsei închisorii reale. Astfel, atât prima instanță, cât și cea de apel, și-au motivat soluția referitor la iraționalitatea numirii pedepsei inculpatului cu munca

neremunerată în folosul comunității sau cu suspendarea executării pedepsei cu închisoare pe o perioadă de probațiune.

În concluzie, Colegiul penal constată că, la stabilirea pedepsei lui Nazarco Igor, instanța de apel a dat deplină eficiență împrejurărilor cauzei, considerând că acestuia i-a fost stabilită o pedeapsă echitabilă, în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, pedeapsa fiind individualizată conform prevederilor legale.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde atât fondul apelului declarat, cât și temeiurile de fapt și de drept care au fost puse la baza ei, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurentului sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Deci, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiurile invocate de către avocatul Bîrcă Ludmila în numele inculpatului nu sunt acceptabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin.(1) - (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul inculpatului, Ludmila Bîrcă, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 noiembrie 2017 în cauza penală privindu-l pe **Nazarco Igor**, ca vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **26 octombrie 2018**.

Președinte

Judecători

Timofti Vladimir

Cobzac Elena

Țurcan Anatolie

